

דברי הימים

ליקוטי דברי תורה על פרשת השבוע

נלקח מספר "שערי חיים" על פרשיות השבוע של מורינו הרה"צ שליט"א

זמני השבת

- 5:34 הדלקת הנרות:
- 5:49 מנחה וקבלת שבת:
- 6:29 עלות השחר:
- 7:41 נץ החמה:
- 8:00 דף היומי:
- 9:00 שחרית:
- 10:12 - 9:36 סופ"ז ק"ש:
- 12:45 הצות:
- 5:35 מנחה:
- 6:39 מוצאי שב"ק:
- 7:01 מוצאי שב"ק - ר"ת:
- 7:45 אבות ובנים:

British Summer Time ends

זיכוי הרבים

רכשו לכם זכות הפצת הגליון 'דברי חיים' להצלחה ולסיד"ש בכל הענינים או להנצחת קרוביכם.

kehilasdivreichaim@gmail.com

נדבת

הדפסת הגליון והפצתו

לעי"נ

האשה החשובה

והכבודה מרת יהודית

חנה מקסוול ע"ה בת

הר"ר שלמה וויט צ"ל

נלב"ע כ"ז ניסן התשנ"ב

מלאה הארץ חמס

במדרש בבראשית רבה מובא הסבר למהותו של אותו 'חמס': "כי מלאה הארץ חמס מפניהם, איזהו חמס ואיזה היא גזל? אמר רבי חנינא: חמס אינו שווה פרוטה וגזל שווה פרוטה (כלומר: גזל זו גניבה שהחוק מכיר בה כבעלת ערך שיש להעמיד את הגנב לדין וחמס הינה גניבה של דבר 'קטן' חסר משמעות חוקית ולכן הגנב לא יועמד לדין). לדוגמא: וכך היו אנשי המבול עושים. היה אחד מהם מוציא קופתו מליאה תורמוסים (הסוחר מגיע לשוק ופורש את סחורתו) והיה זה בא ונוטל פחות משהו פרוטה וזה בא ונוטל פחות משווה פרוטה (הלקוחות שעברו במקום לקחו כל אחד חופן ששווה פחות מפרוטה) עד מקום שאינו יכול להוציא ממנו בדין (הלקוחות הקפידו לקחת כמות קטנה ממה שהחוק מחייב לשלם עליו) אמר להם הקב"ה אתם עשיתם שלא כשורה, אף אני אעשה עמכם שלא כשורה".

מבחינה חוקית, אנשי דור המבול היו בסדר, זה שהם פגעו בפרנסתו של הסוחר זה פחות מעניין. מה שחשוב הוא, האם זה חוקי או לא? האם יעמידו אותו לדין? האם תוגש נגדי תביעה אזרחית? מבחינה מוסרית, המדרש מתאר בפנינו התנהגות שפלה ובזויה שמנצלת את התפר הדק שבין החוקי לפלילי, שמוותרת את האזרח שעמל לפרנסתו, נוטל כוח להגן על עצמו. התפר הדק הזה יוצר פער בלתי נראה, עמום וחמקמק שיוצר ניצול ורומס כללים מוסריים בסיסיים להתנהלותה של חברה תקינה.

על הפסוק "כי מלאה הארץ חמס" מביא רש"י עפ"י הגמרא (סנהדרין קח.). "שלא נחתם גזר דינם אלא על הגזל", מאחר שבני דור המבול לא היו חסרים טובה אחת מן הטובות שישנם בעוה"ז, נמצא שלא גזלו מחבריהם לצורך מחייתם אלא עשו כן מרעות הלב בלבד. גניבה לשם גניבה וגזלה לשם גזלה, ולכן לא נחתם גזר דינם אלא על הגזל.

מביא "הבן איש חי" רבינו יוסף חיים משל לגנב שנתפס במחתרת והובא לפני המלך לחרוץ משפטו. גזר עליו המלך גזר דין מות בתליה על עץ. ראה הגנב כי כלתה אליו הרעה מאת המלך, לכן פתח פיו בחכמה, ויאמר אל המלך: "אדוני המלך ירום הודו! ככל אשר גזר עלי המלך הריני מקבל עלי באהבה. אך בקשה אחת לי מאת המלך לפני מותי!" ויאמר המלך: "מה בקשתך ותען".

ויאמר הגנב: "ישנה חכמה נפלאה שאין אדם על פני כדור הארץ יודע לעשותה מלבדי וחבל שהחכמה נפלאה זו תרד עמי שאולה. על כן נפשי בבקשתי ללמדה את המלך כדי שישאר לחכמה זו זכר בעולם ולא תאבד". וישאל המלך: "מהי חכמה נפלאה זו?" ויען הגנב: "יודע אני לזרוע זרע באדמה אחר הכנה מסוימת וכעבור זמן קצר ויוצא פרח ויצץ ציץ ויגמול שקדים". אמר המלך: "בוא נצא אל גינת ביתך המלך ושם נראה את גודל חממתך ובינתך לעיני כל השרים". ביקש הגנב סממנים מסויימים ועפ"י הוראת המלך מיד הובאו לפניו. שחק הגנב את הסממנים עירוב אותם הניחם בתוך ספל מים ולתוכם נתן את הגרעין הפלאי.

כשהכל מוכן ומזומן אמר הגנב כעת צריך להכניס את הגרעין באדמה, אך בכדי שיפעל את פעולתו צריך להכניסו אדם שידוי לא נגעו מעולם בגזל או בגניבה. אם יזרע בידי נקי כפיים ובר לבב וראוי זה פלא, אך אם גנב ואפילו פעם אחת לא תצליח הסגולה לפעול והגרעין נבול יכול. וסיים את דבריו בבקשה אל המלך: "מכיון שגנבתי ונתפסתי במחתרת איני יכול לעשות פעולה זו ולכן בבקשתי שהמשנה למלך יתחב את הגרעין באדמה!"

ויאמר המשנה למלך: "לא אסתיר מכם, כי בהיותי נער אבי היה שולח אותי לקניות ומפקיד בידי סכום כסף, הייתי עורך את הקניות ואומר לאבי שהקניות עלו סכום גבוה מסכום הקניה ואת הכסף הנותר הייתי משלשל לתוך כיסי וסרח העודף נשאר ברשותי. אמנם נער הייתי וצעיר לימים לכן הורתי היתר לעצמי כי על אבי מוטל עול פרנסתי והרי הוא עצם מעצמי ובשר מבשרי וכיס אחד לנו. לכן הוששני שסגולה זו לא תפעל בידי שהרי איני נקי כפיים".

פנה הגנב אל שר האוצר, ואמר לו: "כבודו יכניס את הגרעין לתוך האדמה!" ויען שר האוצר ויאמר: "הרי הדבר גלוי וידוע שכל חשבונות הממלכה מסורים בידי ושגיאות מי יבין. הרי אני מגלגל בשנה מחזור של מיליארדי דולרים ושמא טעיתי בחשבון וחייבתי את קופת אוצר המלך אשר לא כדת, ולכן איני יכול לעשות סגולה זו".

בלית ברירה פנה הגנב אל המלך, ויאמר: "א"כ המלך בכבודו ובעצמו יואל נא לתחוב את הגרעין באדמה". ויאמר המלך: "את חטאי אני מזכיר היום, בהיותי נסיך קט ראיתי בכספת של אבי המלך מחרוזת פנינים יפה להפליא חמדתי אותה בלבי וממחשבה למעשה לקחתי אותה לעצמי בלא רואים, לכן גם ידי אינן נקיות דיו".

אז פתח הגנב פיו בחכמה ויאמר אל המלך: "אדוני המלך! שר האוצר שלך הודה שידיו אינם נקיות, המשנה למלך הודה שגנב מאביו כסף, ואף המלך בכבודו ובעצמו אמר שחמד וגנב מחרוזת מאביו. א"כ למה יצא הקצף ותחרוץ את משפטי למיתה על גנבתי, ואנכי לא גנבתי מתוך חמדה ותאוה אלא מחמת העניות שלחצה אותי ושלחתי את ידי למלא את נפשי הרעבה! וכבר אמר החכם מכל אדם: "לא יבזו לגנב כי יגנוב, למלא נפשו כי ירעב" (משלי ו ל). ויבוש המלך ויבן כי עשה הגנב בחכמה ויחון אותו וישלחהו לחפשי.

לעומת זאת, "דור המבול" גנב וגזל לשם הנאה.

שצריך סעד לתמכו ולא בחכמת עצמו, וזה עבודה גדולה שהאדם יכיר את מקומו ומצבו, "זיך נישט איינרעדען", ולכן הרמז הוא בסופו תיבות בחי' עקב.

עשה לך תיבת עצי גופר:

ונכס"י הרבה ריוח והצלה לפניו, ולמה הטריחו בבנין הזה כדי שיעסוק בה ק"כ שנה והכל ישאלו אותו מה עושה והוא יסביר מה שהקב"ה עומד לעשות, ונצרכת שמעון כתב די"ל עוד כונה בזה דהטענה על נח היה שלא עשה מספיק לבני דורו להחזירם למוטב, וכנראה שנח התיימש מלהשפיע עליהם כי השחיתו דרכם, ולא עבד רק על עצמו, והנה במדרש ויקרא [ד,ו] תני רשב"י משל לבני אדם שהיו יושבין בספינה נטל א' מהן מקדח והתחיל קודח תחתיו, אמרו לו חבריו מה אתה עושה, אמר להם מה איכפת לכם הלא אני קודח תחתיו, אמרו לו הלא המים עולין ומציפין עלינו וכו', לזה בא הרמז לנח אם כי חשב שבאה הצלתו ע"י שפרש מן העולם, אבל הצלתו תהיה באופן של ספינה בים, שמזה ילמוד כי אי אפשר לדאוג רק על עצמו, אלא אם א' קודח חור כולם יטבעו, וזה מרמז על האחריות שיש על א' לעזור חבירו ברוחניות ובגשמיות, כי סוכ"ס יש בזה השפעה כל הכלל.

עשה לך תיבת עצי גופר וג'י ואז"י הנז"י מביא מבול מים:

יש להקשות למה ציוה הקב"ה לנח לעשות תיבה קודם שאמר לו שיהיה מבול, וכ' בספר דק"מ פיינשטיין ז"ל שאנו חושבים שה"תיבה" הציל את נח, אבל זה לא נכון, ה"מצוה" הציל את נח, דהיינו שציוהו ה' לעשות תיבה ושמע בקולו אף שלא הבין על מה ומה יועיל לו, וכמובא בנע"ט פרשת כי תצא ובזרע קודש פרשת בראשית שעשיית מצוות בורא עולמות, וממילא סדר העולם משתנה ויכול עי"ז לבטל גזירות קשות, וא"ש מש"כ בסוף ויעש נח "ככל אשר צוהו ה' כן עשה" ולא כ' ויעשה נח את התיבה אלא עשה רצון הבורא בשלימות, וזה מה שהצילו.

וימזז את כל היקום וישאר אך נח:

ולכאורה קשה למה הוצרך התורה להגיד שרק נח נשאר הלא זה דבר פשוט דהא בשביל כך נעשה התיבה, וראיתי בכ"ס הז"י שקודם המבול היה לו לנח הרבה תוארים קודם שמו יש שקראו אותו "דער שוטה נח" או חסר דיעה או בטלן ושאר שמות וכדומה, שלא האמינו שישבא מבול וחשבו שהוא משוגע כשבונה תיבה, אבל לאחר המבול שנתברר שכל מה שאמר נח היה אמת נשאר לו שמו האמיתי נח, וישאר אך השם "נח" בלי תוארים, ומאז ידעו כל דורות הבאו אחריו שהיה צודק.

בספר מנחת שמואל ולהר"ם פלורנטיין ז"ל הביא מדרש שאדם אחר עשה ג"כ תיבה כמו נח אלא שלא התקיים כי תיבת נח נבנית בנס כמובא במל"י וזילקוט בפרשתינו [אות נ"ג], ולכן כ' וישאר אך נח למעט השני שעשה ג"כ תיבה שהוא לא נשאר, להורות שרק המצוה שציוהו הקב"ה הגין על נח.

צוה תעשה לתיבה:

כרס"י הביא שני פשטים אם היה חלון או אבן טובה, אבל בחזקוני איתא שצוה מלשון שמן [יצוה] שציוה לו ליקח שמן כדי שיוכל להדליק אור בתיבה, ובמדרש איתא שהיה אבן טובה שביים לא היה מאיר כל כך ובליילה היה מאיר יותר, ומזה ידע נח מתי יום ומתי לילה.

התיבה, הרמז"ן מעיר שעל פי דרך הטבע אי אפשר היה להשים כל החיות והבהמות בפרט גדולות, בתיבה של שלש מאות אמה אורך וחמישים רוחב, רק היה נס מן השמים, א"כ למה לא ציוה לו לעשות תיבה קטנה ביותר, ותי' אף שעבור כל

הבהמות והחיות היה למעלה מן הטבע עכ"פ נראה כדרך הטבע עבור נח ומשפחתו, ומה שיש למעט בנס צריכים למעט, וכן מעלה הוא להינצל בדרך הטבע דוקא שלא ליהנות ממעשה נסים.

בחינוכי הר"ן כתב שהיה לו לתיבה ארבע וחמש עליות ואולי יותר ומה שכתוב תחתים שנים ושלישים תעשיה, דיבר הכתוב בדרך קצרה, ונלצן עזרא משמע [לפי הבנת הרד"ל בפרקי דר"א פכ"ג] שבנה נח כמה תיבות וצריך עיון בזה.

צוה תעשה לתיבה:

כרס"י י"א חלון היתה וי"א אבן טובה, ואמר הרה"ק מצעלוצ ז"ל ששני שיטות הללו תלויים בשני השיטות שיש דורשין לשבח ויש לגנאי, כי ידוע שמי שניצל מן הרעה מחמת זכות אחרים אינו רואה במפלתו של שונאו כמו שמצינו בלוט שאמרו לו על תבט אחריו כי ניצל בזכות אברהם, משא"כ מי שניצל בזכות עצמו זוכה ורואה במפלת רשעים כמו שמצינו במצרים דכתיב וירא ישראל את מצרים מת, ולמ"ד דורשין לשבח היה חלון כדי לראות במפלת רשעים ולמ"ד שהיה רק אבן טוב הם הדורשים לגנאי כי לא ניצל בזכות עצמו אלא להעמיד דורות הבאים.

ברש"י הנ"ל, יש להקשות על השיטה הסוברת שהיתה אבן טובה הלא להלן בפרשה כ' ויפתח את החלון, ואלמו"ר ז"ל תי' כי לכר"ע היה שם חלון שהיה אפשר לפתוח רק השאלה אם היתה חלון שאפשר לראות מתוכו או חלון שנעשית מאבן טובה [אבסקיור].

ומן הבהמה אשר לא טהורה הוא:

בפסחים דף ג. איתא לעולם אל יוציא דבר מגונה בפיו שהרי עיקם הכתוב שמונה אותיות ולא הוציא דבר מגונה מפיו שנאמר ומן הבהמה הטהורה ומן הבהמה אשר איננה טהורה ולא אמר בהמה טמאה, וקשה א"כ למה בפרשת שמיני כ' בפירוש בהמה טמאה, וכ' בספר טעם ולעם, שבפרשת נח שבעיקר סיפור הוא, יש להאריך בדיבורים ובלבד שלא יוציא מילה מגונה, אבל להזהיר אנשים ממאכלות אסורות וכדומה, לא בוחרים במילות נאות שעלולות להקטין חומרת הדבר, אלא יש לומר להדיא טמא, להדגיש גודל הפגם ומאיסת מאכלות אסורות.

וישאר אך נח:

והצ"ח רס"י שפעם אחת איחר מזונות ארי וקיבל מכה ממנו והיה צולע על ירכו, וקשה האם בשביל שפעם אחת איחר מגיע לנח עונש כ"כ חמור, ותי' הג"ר אברהם קלמנוביץ ז"ל כשעסק הצלת נפשות משארית הפליטה בימי המלחמה ומסר נפשו עד שנחלה מזה וידידיו אמרו לו שינוח קצת אמר שמדברים כאן מהארי האחרון שנשאר בעולם, כאשר מדברים מקימים המין צריך להיות זהירות יתירה, ולכן כשאחר נענש, וכן כשמדברים מהצלת כלל ישראל אין איחור ואין נימוקים להתרשל.

וישלח את העורב וג'י ואז"י היונה:

כ' הירש מצלחן אמר למה שלח מתחילה עורב ואח"כ היונה, כי המבול בא בגלל רשעים משוחתים, וכשנח רצה לדעת אם המבול חדל ורצה לדעת אם עדיין קיימים מרשעים הללו, לשליחות כזו לא היה יכול לשלוח היונה שהיא תמימה [יונתי תמתין] כי אותה אפשר לרמות במסוה של צביעות, רק העורב האכזר מכיר את מינו, אבל אח"כ שלח את היונה להרבות תמימות ואמונה בעולם.

ענין החשד של העורב הוא דבר תמוה איך שייך לומר שחשד את נח שרוצה ליקח את הנקבה, ומה רוצים חז"ל להגיד לנו בדבר המוזר הזה, ושמעתי צ"ס צעלי מוסר ביאור הדברים שיש

לע"נ

הרה"ח ר' חוד אליהו בן הרה"ח ר' יוסף חיים גרינוואלד זצ"ל

לע"נ

הרה"ח ר' בנימין בייטש בן הרה"ח ר' ישראל חזקוני זצ"ל

אנשים שתמיד חושבים על עצמו [אגאיסטן], וממילא חושבים שבכל פעם שרואים שני אנשים מדברים, בודאי מדברים אודותיו וכהנה כהנה דמיונות משונות, והנה העורב שהיה משמש מטתו בתיבה היה חושב רק על עצמו כל הזמן, והיה מדמה דמיונות של שוא והבל עד כדי כך שהיה יכול לדמות דמיון של שטות והבל שנח רוצה ליקח את אשתו, ללמדך עד היכן הדברים מגיעים אם האדם חושב תמיד על עצמו.

עוג מלך הבשן, במס' נדה דף ס"א. איתא שעוג מלך הבשן ג"כ ניצל מן המבול, ובפרקי דר"א איתא שעוג ישב על התיבה ונח נתן לו לאכול דרך פתח קטן שעשה במיוחד בשבילו, ורמז לדבר וישאר "אך נח" וכן "עוג" שניהם בגימטריא 79.

מה שנשאר מן התיבה לאחר המבול, צמלץ מגילת אסתר [ה"ד] איתא שהמן ביקש עץ גבוה חמישים אמה לתלות את מרדכי ולא מצא והלך לבנו פרשנדתא שהיה הנשיא של הר אררט ונתן לו משיירי תיבת נח, צספר יוספין מציא שתיבת נח היה בימיו ואנשים היו באים לראות אותה, לפני תשע מאות שנה היה גר א' בשם בנימין מטודלא שכתב שהמוסלמס לקחו מתיבת נח ובנו בית שומאה שלהם במקום הנקרא עכשיו בשם ארמיניע [וכן איתא בתרגום יונתן ששם הוא הרי אררט].

הקשת, ללעט האצן עזרא הקשת היתה בריאה חדשה שנעשה לאחר המבול במיוחד עבור אות ברית, אבל הכמז"ן חולק ע"ז וס"ל שהיתה מקודם והרש"ר מסביר שכמו שהקב"ה הראה לאברהם את הכוכבים ואמר לו כה יהיה זרעך והוא סימן, כמו כן הקשת נעשה עכשיו לסימן, אבל המציאות של קשת היתה משעת בריאת העולם.

המגדל, צמלץ איתא שהמגדל שבנו בדור הפלגה היה גבוה כל כך שהיו צריכים לילך שנה שלימה כדי להגיע לראש המגדל, והיו שם ג' כיתות, כת ראשונה רצו רק לדור מעלה כי יראו מפני המבול, כת שנייה רצו להניח שם ע"ז, וכת שלישי רצו להילחם עם הקב"ה, כת הראשונה נענשו שהפיצם ה' כת שנייה נעשו שדים וקופים וכת שלישי בלל לשונם [עי' סנהדרין ק"ט]. י"א שעשו המגדל כמו שהמציאו בדורות האחרונים להנצל מהרעמים וברקים ע"י ברזל ארוך כדי שהברק יקשור בהכרזל ולא יזיק, לכן עשו המגדל באופן כזו, עי' רזינו צמיי [ואין זה המצאה חדשה כי לחכמי האומות נתגלה רק לפני כמה מאות שנה, ובתוספתא שבת פ"ז כבר מובא הענין].

הקשת הוא אות ברית על קיום העולם, כי הקשת הוא מורכבת מכמה צבעים וגוונים, וכל זמן שמתמזגים ביחד בשלום אזי יש קיום להעולם. הרב מאיר שפיא ז"ל אמר פעם על המדרש ה' למבול ישב וכו' שבשבעת מתן תורה היה קולות וברקים באו כל אומות העולם לבלעם ואמרו ה' למבול ישב ויראו שיהיה עוד מבול אמר להם בלעם אל תראו ה' עוז לעמו יתן הוא נותן להם התורה, אמרו האומות ה' יברך את עמו בשלום, ואמר הביאור שבכלל ישראל בעוה"ר יש פירוד לבבות, וכאן ראו האומות ויחן שם ישראל נגד ההר כאיש א' בלב אחד, ולא ידעו למה יש אחדות בכלל ישראל אולי מפני שרואים צרה גדולה בא עליהם כמו מבול, ובשעה שיש צרה אזי כולם מתאחדים ביחד אפילו אם בדרך כלל יש פירוד, לכן אמר להם בלעם שאין צרה בא בעולם אלא כח התורה אם הכונה לשם שמים אזי זה יכול לאחד כלל ישראל, וזה מה שסיימו ה' יברך את עמו בשלום שלא יהיה האחדות מחמת איזה צרה ח"ו אלא מחמת כח התורה שבהם, יה"ר שזכה לזה בקרוב.

מעשה רב, א' בא לפני האלמו"ר מאלכסנדר ז"ל ואמר לו שמרגיש בעצמו שכבר התגבר על יצרו הרע ואין לו עוד תאוה

לעשות עבירות, ועכשיו רצונו לקבל דרך והנהגה לפנים משורת הדין ואיך להוסיף קדושה וטהרה, אמר לו הרבי בא וראה בדור המבול היו כולם בעלי תאוה, והקב"ה העבירם מן העולם, מה קרה אח"כ בא דור הפלגה ואמרו הבה נבנה "ונעשה לנו שם", כי לפעמים היצה"ר בא לאדם ומחליש כח התאוה שלו ובמקום תאוה נתהפך לבעל גאווה ורוחף כבוד, ואומר לו "עס פאסט נישט" מפני כבודך להיות בעל תאוה, כי כדאי לך לשמור את השם שלך, אבל באמת הוא אותו יצר הרע המעביר את האדם מן העולם, אלא לפעמים בא בלבוש תאוה ולפעמים בלבוש גאווה, ואל יחשוב האדם שכבר פטר ממנו.

איתא צליקוטי תורה מהאריז"ל שמה שנח לא התפלל על בני דורו תיקן משה רבינו כשהקב"ה אמר לו מחני נא התחיל משה להתפלל עליהם, "מחני" אותיות מי נח, ויש רמז "כי אותך ראיתי צדיק בדור הזה" הוזה בגימ' 17 שזה מספר הדורות מנח עד משה, ולכן כשנולד משה וירא אותו כי טוב בגימ' 17 ולכן נתנה את משה בתיבה כמו נח שהיה צריך לתקן כ"ז.

ותבא אליו היונה לעת ערב והנה עלי אית טרף נפיה:

היונה אמר מוטב שיהו מזונותי מורוין בידי הקב"ה ולא יהיו מתוקין בידי בשר ודם, לכאורה נראה ככפיית טובה לנח, אמנם הכונה לפי מש"כ בבית הלוי שדור המבול השפיע על מידות רעות אפילו על בעלי חיים, וענין הכוחי ועוצם ידי הוא כח ע"ז בעולם, ועל זה אמרו שבהיותם בתיבה השיגו את ההכרה שהכל בידי הקב"ה ואפילו אם נראה כרווין האמת אינו כן, שהקב"ה נותן להם לכל בשר כי לעולם חסוד.

ברגשי כבוד והערצה נשגר אנו בזאת ברכת מזלא
טבא מעומקא דליבא, אל מעלת האי גברא יקירא,
לב טוב ומיטיב לכל, איש חמודות יקר שבערכין,
אהוב למעלה ונחמד למטה, כבוד ידידנו
ר' **דוד מיכאל זילבער** הי"ו
לרגל השמחה השרויה במעונו
בנישואי בנו החתן המופלג, מלא במדע ובחכמה
בתורה וחסידות, ה"ה
ר' **יצחק מאיר** הי"ו
עב"ג שתח"י בשעטו"מ ובמזל"ט
יהא רעוא מן קדם אבוהון דבשמיא שהזיווג
יעלה יפה ויזכו לראות רב נחת דקדושה מכל
יוצ"ה, ויתברכו בבני הגוני, חיי אריכי ומזוני רוויחי,
דורות ישרים ומבורכים עוסקים בתורה ובמצוות
בנהורא מעליא. אכ"ר

ברכותינו שלוחה מעמקי ליבנו מעומקא דליבא,
קדם מעלת האי גברא יקירא, מקבל את האדם
בסבר פנים יפות, לב טוב ומיטיב לכל, כבוד ידידנו
ר' **רפאל יעקב זונשיין** הי"ו
לרגל השמחה השרויה במעונו
בלידת בנו שיח"י בשעטו"מ
יהי"ר מן אבוהון דבשמיא שהרך הנולד יגדל
לתורה ולחופה ולמעשים טובים ויזכו לראות רב
נחת דקדושה מתוך חדווה הרחבה ואורה מתוך
בריאות הנפש והגוף, אכ"ר

לע"נ

הרה"ח ר' פינחס בן הרה"ח ר' בנימין ביינוש וזנב"ל

אשר הלך לעולמו לאחר שהזדנך ביסורים קשים וקבלם באהבה בשב"ק פ' שמיני לסוד 'בקרובי אקדש' - נוניסן תשע"ז

